

Most aztán igazán szülő lettem. Akarom mondani, **az a fajta, aki be akar pótolni mindent, ami a gyerekkorából kimaradt**. Persze mindezt úgy, hogy a gyereket gyakorlatilag meg sem kérdezi, hogy tetszik-e neki az ötlet.

Nem tudom más mai harmincasok, vagy inkább majdnem negyvenesek hogy vannak ezzel, de nekem kimaradtak a táborozós, természetbe járás, kreatívkodós nyarak, hacsak a térdig sárban való kukoricacímerezés nem nevezhető annak.

Jó, tudom, senki sem kényszerített rá, hogy odamenjek, de ott tanulja meg csak igazán az ember a kutyafittyet. Mindenestre az önfeledt nemezelések, bútorfestések valószínűleg feldobták volna a gyerekkorom.

Éppen ezért felcsillant a szemem, amikor kiderült, augusztusban Nyikómalomfalván hagyományőrző tábor szerveznek öt és tíz éves kor közötti gyerekeknek. Én már nem férek bele a keretbe, de a fiam a hét évével éppen passzol a kritériumokhoz. Nagy örömmel be is jelentem neki: **fiam, hétfőtől mész táborba**, ahol nemezeltek, bútort festeni tanultok, kirándultok, játszottok, király lesz.

Foci lesz? – kérdi. Persze, minden lesz, csak ki ne hagyd, mert különben nem lesz teljes a felnőtt életed, érted?

Előbb sírásra görbül a szája, hogy ő nem, és nem ismer senkit, és egyébként is hol van az a falu. Kigyullad a lámpa az agyamban: beszervezzük a legjobb barátját is. Sikerül.

Annyira kíváncsi vagyok, hogy folyhat egy ilyen tábor, hogy az úton kifelé megfordul a fejemben: egyszer nem művész felnőtteknek szóló kézműves tábort kéne szervezni mintegy stresszlevezetés gyanánt. Azt mondják, a felnőtt kifestők is működnek, biztos ez is. Amit kihagytál hét évesen, pedig nem kellett volna. Ez lenne a címe.

Megérkezünk reggel kilenc órakor a nyikómalomfalvi katolikus plébánia óriási és gyönyörű udvarára. Tele van virággal, gyümölcsfával és hátul egy kis veteményessel. Előbb elájulok, hogy én is ilyen kertre vágyom, de aztán eszembe jut, hogy nincs is házam. Na, meg az is, hogy mennyit bosszankodnék a letaposott virágokon és a kihuzigált, félig megrágcsált murkokon.

Nem így, bezzeg, **Ernő** pap bácsi. Mosolyogva és türelemmel kérdezzgeti a morcos, álmos, és a „nehagyjittanya” hangulatban lévő gyermekeket.

Én közben megismerkedem a tábor vezetőjével: **Farkas Rékával**, az *Albert Schweitzer Alapítvány* munkatársával. Érezni rajta a határozottságot, és azt, hogy rengeteg dolog jár a fejében, és a lehető legtökéletesebbre törekszik.

Egy „Uramisten, hol a fiam?” felocsúdás után erőt veszek magamon, hogy a friss, falusi levegő és a látvány ne bódítson tovább. Boldogan nyugtázom, a fiam máris focizik. Csak int, amikor elköszönök. Jól vállon veregetem magam, hogy bezzeg én milyen klassz anya vagyok, és megyek dolgozni.

Vegyes érzelmekkel várom a délutánt. Kifújom a benntartott levegőt, amikor labdázva és **mosol yogva fogad a csemetém**

meg a barátai: azt mondják, vagány az egész, és ez a nemezelés is tetszik, és kulcstartó és ékszer lesz belőle, és egyébként meg bútort is festenek holnaptól, és... Fel vannak pörögve, az autóban hazafelé nem halljuk egymás szavát az egyik anyukával, annyira viháncolnak. Este nem kell az altatás, megy az magától is.

Megint zaklatni kezdem a férjemet, hogy ugye ő is látja, milyen jót tesz a gyerekek a falusi levegő, és egyébként, neki is tetszene, ha egy-egy este a saját udvarunkon ihatnánk meg néha egy pohár jóféle vöröset. Aranyosan bólogat, majd elalszik. Nem baj, majd holnap is.

Korán kelünk, egy kicsit nehéz a készülődés, de lassan beindul a gépezet. Hugit lepasszoljuk nannynak, jöhet a tábor második napja, anyának meg a munka. Gondoltam, megkérdezem Farkas Rékát, nem-e írhatnék erről a táborról. Szívesen beszél a szervezésről, mert régi álma teljesült.

Szeretett mindig a gyerekekkel foglalkozni, így első alkalommal **Kosztolányi Anna** kolléganőjével és a segítőkkel belevágott a nyári tábor szervezésébe. Megtudom, az alapítvány mellett a székelyudvarhelyi polgármesteri hivatal is segítette annak megvalósulását, hogy két héten keresztül kétszer harminc gyermeket egész napra értelmesen lefoglalhassanak.

Réka hisz abban, hogy gyerekkorban könnyebb megszerettetni egy-egy népi mesterséget, és egyébként is, ki tudja, miből lesz a cserebogár. A különböző korú gyerekekre gondolva, ki hűtőmágnest, ki plakettet, mások pedig kisszéket festenek **Benedek Erika** bútorfestő segítségével, a nemezelés

Miklós Zsuzsa

és

László Ildikó

vezetésével zajlik.

A fiam kívánsága is teljesül, mert levezetésképpen vannak mozgásos, sportos és önismereti játékok is. Érdekes módon neki nagyon tetszik a házirend, amit a szervezők fotókkal ellátott táblával szemléltettek gondolva az olvasni nem tudó gyerekekre is. Otthon bezzeg nem tetszene, ha egy üres mosogató kagylót ábrázoló fotót vagy egy rendtől csillogó-villogó szoba fényképét lobogtatnám valahányszor kiszólja a száján, hogy: nem.

Házirend ide vagy oda, látni szeretném, mit készítettek aznap.

„Nem, anya, ez meglepetés lesz. Majd pénteken megnézheted!”

Miután helyre tesz a gyerekem, mehetek is dolgozni. Olyan **furcsa a szülő**: alig várja, hogy a gyereke már nélküle is jól érezze magát, és amikor csak foghegyről köszön el, és háttal integet a csemetéje, valósággal rosszul esik a dolog. Az meg még rátett egy lapáttal, amikor hétfőn bejelenti: nagyon finom volt a zöldségleves, amit a táborban kaptak. Mi van?! Zöldség és leves? Mind a kettő ízlett?! Otthon miért nem, mi?! De nem baj, a gyerek szereti, jól érzi magát, a többi nem érdekes. Egyszer lesznek majd még unokák is, és újra kezdhethjük.

